

**List pasterski Biskupa Siedleckiego
KAZIMIERZA GURDY
na Adwent 2022 r.**

**Czcigodni Księża, Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Siostry i Bracia!**

Kościół pierwszą niedzielą Adwentu rozpoczyna nowy rok duszpasterski. Z troską i nadzieją patrzy na czas, który jest przed nim. Z troską zarówno o człowieka wierzącego ufając, że umocni się on w wierze w Chrystusa, jak i niewierzącego, że będzie Chrystusa poszukiwał. Patrzy również z nadzieją, że każdy wierny będzie mógł realizować misję, do jakiej Jezus powołał go w Kościele. Pragnę razem z wami zastanowić się nad hasłem jakie zostało zaproponowane na rozpoczynający się rok duszpasterski. Brzmi ono: *Wierzę w Kościół Chrystusowy*. Prorok Izajasz mówiąc o górze świątyni Pańskiej, do której podążają mnogie ludy, zapowiada Kościół. Do niego zaproszeni są wszyscy, którzy uwierzą w Chrystusa jako Bożego Syna i swego Zbawiciela. I to jest podstawowy warunek przynależności do tej wspólnoty. Tylko wiara w Jezusa pozwala na przyjęcie sakramentu chrztu świętego, przez który zostajemy włączeni do wspólnoty Kościoła. To w założonym przez siebie Kościele Jezus Chrystus realizuje dzieło zbawienia, którego dokonał przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Kościół jest więc wspólnotą bosko - ludzką. Należą do niego ludzie, a działa w nim Bóg. Wspólnota Kościoła pozostaje zatem wielkim darem Boga dla człowieka, darem, który człowiek może przyjąć i który może odrzucić. Jesteśmy Bogu wdzięczni za to, że należymy do Kościoła, który jest jeden, święty, powszechny i apostołski.

Naszą relację do Kościoła wyrażamy słowem: *wierzę* - a więc tym samym słowem, co relację do Boga Trójjedynego. Kiedy mówimy: *wierzę w Boga* - wyznajemy, że Jemu ufamy, realizujemy w naszym życiu to czego On od nas oczekuje, o czym nam mówi w swoim słowie, do czego nas zobowiązuje. On uczy nas swoich dróg, byśmy kroczyli Jego ścieżkami. Na tę Bożą propozycję odpowiadamy całym naszym sercem, będąc pewni, że On nas nie oszukuje, ale pragnie naszego dobra i szczęścia. Dzięki wierze, Bóg staje się towarzyszem naszej życiowej drogi.

Kiedy wypowiadamy słowa: *wierzę w Kościół* - wyznajemy, że wierzymy w Kościół ze względu na działającego w nim Boga, ze względu na Boga działającego w historii, zaangażowanego w ludzkie dzieje, będącego Emmanuelem czyli Bogiem z nami. W tej wspólnotcie, do której należymy, jest obecny Bóg Ojciec, który każdego z nas stworzył i dał nam życie; jest obecny Boży Syn, który każdego z nas odkupił i zbawia przez swą mękę śmierć i zmartwychwstanie; jest obecny Duch Święty, który każdego z nas uświęca. W tej wspólnotcie, do której należymy dzięki wierze i przyjęciu - na jej podstawie - sakramentu

chrztu świętego, realizuje się historia naszego szczęśliwego życia. To w Kościele dane jest nam, ludziom, uczestniczyć w życiu samego Boga, zarówno tu na ziemi jak i po naszej śmierci w niebie. Pierwsze czytanie mówi nam o radosnym podążaniu wszystkich ludów do świątyni Pana, do tej jedynej ostatecznej świątyni w niebie, gdzie On przebywa. To podążanie na spotkanie z Bogiem jest radosne, idziemy bowiem spotkać się z Kimś, kto nas kocha, pomimo naszych słabości.

Kościół, założony przez Chrystusa jest dla nas darem, którego nie wolno nam utracić. Jest on nam, grzesznikom, dany po to, abyśmy mogli zostać obmyci z naszych win przez Bożego Syna i zostać uświęceni przez działanie Ducha Świętego. To w tej wspólnotce wiary, dzięki współpracy z Bożą łaską, człowiek może zachować swą godność i odkryć piękno swego ludzkiego życia. Przynależność do Kościoła jest dla każdego człowieka szansą, ponieważ Kościół jako powszechny, jest dla wszystkich, także dla grzeszników, którzy chcą się nawracać. Jezus o tym wyraźnie mówi w słowach: „Nie przyszedłem powołać sprawiedliwych, ale grzeszników” (Mk 2,17). Jezus stale stoi przy grzesznikach, aby ich wspomóc swoją łaską, by mogli odwrócić się od zła i weszli na drogę świętości, czyli przebywania w jedności, w przyjaźni z Bogiem. Droga nawrócenia jest drogą wszystkich należących do Kościoła, nikt nie jest z niej zwolniony. Jest to droga podejmowania wysiłku, ale także droga doświadczenia duchowej radości z każdego zwycięstwa nad naszymi słabościami. Jest wspaniałym doświadczeniem naszych postępów w miłości do Boga i do naszych bliźnich. Św. Paweł wzywa nas, członków Chrystusowego Kościoła, do odrzucenia wszystkiego co jest złe, mówiąc: „Odrzućmy uczynki ciemności (...) i żyjmy przyzwoicie jak w jasny dzień”. Żyjmy prawdą, dobrem i miłością, a to pozwoli nam być w jedności z Bogiem, z Tym, który jedynie jest w pełni doskonały.

Takie jest właściwe rozumienie Kościoła i dlatego – jako uczniowie Chrystusa – ufamy Kościołowi, wierzymy w Kościół i nie możemy dostosowywać Kościoła do naszych ludzkich pragnień, ale nasze pragnienia dostosowujemy do wymagań, jakie w Kościele stawia nam Chrystus. Nie patrzymy zatem na Kościół jako tylko ludzką instytucję, którą możemy zmieniać i w której my sami jesteśmy najważniejsi. W Kościele najważniejszy jest Bóg, nasz Zbawiciel i Uświęciciel. On wprowadza nas w swe boskie życie, obdarzając nas swoją łaską. Po Bogu najważniejsi są nasi bliźni, z którymi pielgrzymujemy na drodze do nieba i sobie nawzajem pomagamy. Uczymy się życia według wskazań danych nam przez Boga. A patrząc na naszych świętych, którzy już są w niebie, zostajemy zachęcani, by podążać drogą wiary pomimo trudności.

Drodzy Bracia i Siostry! Kościół, który tworzą nasze wspólnoty parafialne i rodzinne, jest miejscem naszego umocnienia w wierze oraz miejscem przekazu wiary. Papież Franciszek w encyklice *Lumen fidei* pisze o przekazywaniu wiary, które dokonuje się w czasie, a więc z pokolenia na pokolenie. Naucza o nieprzerwanym łańcuchu świadectw, przez który dociera do nas oblicze Jezusa. Ojciec Święty dostrzega również, że w niektórych środowiskach ten łańcuch świadectw wydaje się czymś przerwany, niekompletnym, a w konsekwencji również mało istotnym. Papież bardzo dobrze ocenia

sytuację, w jakiej dzisiaj żyjemy. Dostrzega braki czy niekompletność w tym pokoleniowym łańcuchu przekazu wiary, w ukazywaniu oblicza Chrystusa w naszej historii życia. Z bólem dostrzegamy, że wiara w Chrystusa obecnego w swym Kościele staje się czasem mało istotna w kształtowaniu życia współczesnego człowieka.

Zauważmy, że przekaz wiary w Chrystusa obecnego w Kościele, przekaz wiary w Kościół - z pokolenia na pokolenie - dokonuje się przede wszystkim w rodzinie. Dlatego rodzina jest przedmiotem troski całego Kościoła. Rodzina jest przedmiotem troski naszego Kościoła Siedleckiego. Pragniemy, by nasze rodziny były miejscem przekazu i umocnienia w wierze. Zdajemy sobie jednak sprawę z tego, że są rodziny, w których ten proces - jak zauważa Ojciec Święty - jest przerwany lub niekompletny. Rodziny te nie wierzą w obecnego w Kościele Chrystusa ani nie wierzą w Kościół, który kształtuje wiarę w Chrystusa. Nie pozostajemy w tej sytuacji obojętni, ale prosimy w modlitwie, aby rodziny - których członkowie formalnie należą do Kościoła, ale brak im relacji z Bogiem - postawiły sobie pytanie o wiarę w Chrystusa, by na nowo odzyskały dar wiary, by rodzice, których dzieci przygotowują się do przyjęcia sakramentów świętych, zatroszczyli się o ich umocnienie w wierze i właściwe relacje z Chrystusem w Kościele.

Bracia i Siostry. Gdy mówimy o naszej trosce o Kościół to pragnę Was zachęcić także do modlitwy o powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. W naszych wspólnotach parafialnych odczuwamy coraz mocniej brak księży. Nie mamy także wystarczającej liczby kleryków w naszym diecezjalnym Seminarium Duchownym. Dlatego zwróciłem się z prośbą do Księży Proboszczów, aby raz w roku - w wyznaczonym dniu - w każdej parafii naszej diecezji była sprawowana Msza święta i zorganizowana modlitwa przed Najświętszym Sakramentem w intencji powołań. Na tę Eucharystię i adorację Najświętszego Sakramentu są zaproszeni wszyscy parafianie, a szczególnie członkowie stowarzyszeń katolickich, bractw i grup modlitewnych. Zachęcam Was do udziału w tej wspólnej modlitwie, by nie zabrakło w naszej diecezji tych, którzy obdarzeni darem kapłaństwa, będą sługami Chrystusa i Kościoła, czyli wierzących w Jezusa na drodze wiary.

Wiara członków naszego Kościoła diecezjalnego zakorzeniona jest w pobożności maryjnej. Maryja umacnia w wierze wszystkich, którzy przyjęli zaproszenie Jezusa, aby przynależć do Jego Kościoła. W naszej diecezji mamy kilka sanktuariów maryjnych. Jedno z nich, sanktuarium Królowej Podlasia - Matki Jedności w Kodniu będzie przeżywać niecodzienne wydarzenie, jakim jest jubileusz 300-lecia koronacji Obrazu Matki Bożej. Koronacja papieskimi koronami odbyła się 15 sierpnia 1723 r. Zgodnie z wolą papieża Innocentego XIII, koronacji dokonał biskup łucki Bronisław Rupniewski. Była to trzecia koronacja wizerunku maryjnego na ziemiach ówczesnej Rzeczypospolitej, po Jasnej Górze i Trokach koło Wilna. Rekoronacja obrazu Matki Bożej Kodeńskiej, której dokona Legat Papieski po 300 latach od pierwszej koronacji, będzie miała miejsce w Kodniu 15 sierpnia 2023 r. Korony, którymi zostanie przyozdobiony wizerunek Matki Bożej zostały pobłogosławione przez Ojca Świętego Franciszka 3 sierpnia tego roku podczas audiencji generalnej w Rzymie. Już dziś zapraszam Was - Drodzy Diecezjanie - do udziału

w tych uroczystościach tak ważnych dla naszej Diecezji i dla Ojców Oblatów, Kustoszy kodeńskiego sanktuarium. Duchowym przygotowaniem do obchodu tego jubileuszu będzie między innymi dziewięćmiesięczna nowenna odprawiana w każdej parafii naszej diecezji każdego 8 dnia miesiąca. Rozpocznie się ona 8 grudnia, w uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny. Zachęcam do udziału w tej nowennie, aby przez nią również umocnić swoją wiarę w Jezusa i Kościół na wzór Maryi.

Drodzy Bracia i Siostry. Umacniajmy wiarę w Kościół, w którym obecny jest nasz Zbawiciel Jezus Chrystus. Wierzmy Kościołowi, który pod działaniem Ducha Świętego przekazuje nam nieskażoną naukę Jezusa Chrystusa. Patrzmy na Kościół z wielkim szacunkiem i z wdzięcznością za dobra duchowe, jakie otrzymujemy w nim od Chrystusa. Wszyscy - biskupi, księża, osoby życia konsekrowanego i wierni świeccy - dbajmy o jego świętość. Niech Adwent, rekolekcje parafialne, uczestnictwo w Roratach i zbliżające się Święta Bożego Narodzenia, będą dla nas czasem refleksji nad tajemnicą Kościoła, naszej Matki.

Wszystkim, tworzącym wspólnotę naszego diecezjalnego Kościoła, z serca błogosławię: w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Amen.

+ *Kazimierz Gurda*

BISKUP SIEDLECKI

L.dz. 1317/2022

Siedlce, dnia 24 listopada 2022 r.

List pasterski należy odczytać we wszystkich kościołach i kaplicach Diecezji Siedleckiej, w I niedzielę Adwentu, 27 listopada br.